

Voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus

(2001/C 62 E/16)

(Voor de EER relevante tekst)

COM(2000) 578 def. — 2000/0238(CNS)

(Door de Commissie ingediend op 24 oktober 2000)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op artikel 63, eerste alinea, punt 1, onder d),

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Een gemeenschappelijk asielbeleid, dat een gemeenschappelijk Europees asielstelsel omvat, is een wezenlijk aspect van de doelstelling van de Europese Unie om geleidelijk een ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid tot stand te brengen, die openstaat voor diegenen die onder druk van de omstandigheden op wettige wijze in de Europese Gemeenschap bescherming zoeken.
- (2) De Europese Raad is bij zijn bijzondere bijeenkomst van 15 en 16 oktober 1999 in Tampere overeengekomen aan de instelling van een gemeenschappelijk Europees asielstelsel te werken dat stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, aangevuld bij het Protocol van New York van 31 januari 1967, en zo te waarborgen dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd, dus het verbod tot uitzetting of terugleiding te handhaven.
- (3) Volgens de Conclusies van Tampere moesten in het kader van dit stelsel op korte termijn gemeenschappelijke normen voor een eerlijke en doeltreffende asielprocedure worden opgesteld en op de langere termijn communautaire regels die tot een gemeenschappelijke asielprocedure in de Gemeenschap leiden.
- (4) Minimumnormen inzake procedures in de lidstaten voor de toekenning en intrekking van de vluchtelingenstatus zijn derhalve een eerste maatregel op het gebied van asielprocedures, die geen beletsel vormt voor eventuele andere te nemen maatregelen uit hoofde van artikel 63, eerste alinea, punt 1, onder d), van het Verdrag of uit hoofde van de doelstelling van een gemeenschappelijke asielprocedure die in de Conclusies van Tampere is overeengekomen.
- (5) Asielprocedures dienen niet zo langdurig te zijn dat degenen die bescherming behoeven lange tijd in onzekerheid moeten verkeren voordat er over hun geval een beslissing wordt genomen, of dat personen die geen bescherming behoeven maar op het grondgebied van de lidstaat wensen te blijven, een asielverzoek zien als een manier

om hun verblijf met ettelijke jaren te verlengen. Tegelijkertijd moeten asielprocedures de nodige waarborgen bevatten om ervoor te zorgen dat degenen die internationale bescherming behoeven, als zodanig worden erkend.

- (6) Aan de hand van de in deze richtlijn vervatte minimumnormen kunnen de lidstaten een eenvoudig en snel systeem opzetten waarmee asielverzoeken overeenkomstig de internationale verplichtingen en de grondwetten van de lidstaten snel en naar behoren kunnen worden behandeld.
- (7) Een eenvoudig en snel systeem voor procedures in de lidstaten zou, vooropgesteld dat de nodige waarborgen zijn ingebouwd, kunnen bestaan uit een eerste toetsing van de beslissing en de mogelijkheid van verder beroep.
- (8) Teneinde te waarborgen dat personen die bescherming behoeven als vluchteling in de zin van artikel 1, onder A, van het Verdrag van Genève als zodanig naar behoren worden erkend, dient elke asielzoeker daadwerkelijk toegang te hebben tot de procedures, de gelegenheid te hebben met de bevoegde autoriteiten samen te werken om de voor zijn zaak ter zake doende feiten mede te delen en over voldoende procedurele waarborgen te beschikken om zijn rechten in alle fasen van de procedure te doen gelden.
- (9) Voorts dienen, teneinde over een systeem te kunnen beschikken voor een snelle erkenning van asielzoekers die bescherming behoeven als vluchteling in de zin van artikel 1, onder A, van het Verdrag van Genève, de lidstaten anderzijds te voorzien in de ontwikkeling van specifieke procedures voor de behandeling van asielverzoeken die niet inhoudelijk behoeven te worden beoordeeld of waarvan wordt vermoed dat zij kennelijk ongegrond zijn.
- (10) Het staat de lidstaten vrij te beslissen of zij voor niet-ontvankelijke of kennelijk ongegronde asielverzoeken in dergelijke procedures zullen voorzien, maar wanneer zij dat doen, moeten zij zich houden aan de gemeenschappelijke normen die in deze richtlijn ten aanzien van de definitie van dergelijke verzoeken zijn vastgelegd, alsmede aan de andere voorwaarden, met name de termijnen voor het nemen van beslissingen.
- (11) Het is van wezenlijk belang dat deze procedures de nodige waarborgen bieden opdat eerdere twijfel kan worden weggenomen, zodat voor alle asielzoekers naar behoren kan worden vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeven. Zij moeten derhalve in beginsel zoveel mogelijk dezelfde procedurele minimumwaarborgen en voorwaarden met betrekking tot besluitvorming bieden als de normale procedures. Gezien de aard van de betrokken verzoeken, kan en moet de voorrang worden gegeven aan het nemen van beslissingen in twee fasen en kan verder beroep worden beperkt.

- (12) Als procedurele minimumnormen voor alle asielzoekers in het kader van alle procedures moeten met name worden beschouwd, het recht op een persoonlijk onderhoud voordat een beslissing wordt genomen, de gelegenheid contact te hebben met de UNHCR, de gelegenheid contact op te nemen met organisaties of personen die rechtsbijstand verlenen, het recht op een schriftelijke beslissing binnen de gestelde termijnen en het recht op beslissende ogenblikken tijdens de procedure in een taal die de asielzoekers begrijpen van hun juridische situatie op de hoogte te worden gesteld, zodat zij mogelijke volgende stappen kunnen overwegen.
- (13) Voorts moeten voor personen die een bijzondere behandeling behoeven, zoals alleenstaande minderjarigen, specifieke procedurele waarborgen worden vastgelegd.
- (14) Het besluitvormingsproces in het kader van alle procedures moet ten minste waarborgen dat de beslissingen worden genomen door gekwalificeerde autoriteiten op het gebied van de asiel- en vluchtelingenproblematiek, dat het met het onderzoek van de asielverzoeken belaste personeel een passende opleiding krijgt, dat de beslissingen over asielverzoeken individueel, objectief en onpartijdig worden genomen en dat bij afwijzende beslissingen de feitelijke en juridische gronden voor de beslissing worden medegedeeld.
- (15) Teneinde asielzoekers in staat te stellen hun rechten daadwerkelijk bij de bevoegde autoriteiten van de lidstaten te doen gelden, dient het recht van beroep voor alle asielzoekers in alle procedures de mogelijkheid te behelzen tot toetsing van zowel feitelijke als rechtsgronden en dient het beroep als regel schorsende werking te hebben.
- (16) De vaststelling van minimumnormen dient te betekenen dat het de lidstaten vrijstaat gunstiger regelingen in te voeren of te handhaven voor een verzoek om internationale bescherming van personen die als vluchtelingen in de zin van artikel 1, onder A, van het Verdrag van Genève worden beschouwd.
- (17) In deze geest worden de lidstaten opgeroepen de bepalingen van deze richtlijn ook toe te passen in procedures inzake verzoeken om andere vormen van bescherming dan die welke uit het Verdrag van Genève voortvloeit, voor personen die niet als vluchtelingen worden beschouwd.
- (18) De lidstaten dienen sancties vast te stellen voor inbreuken op de nationale bepalingen die ter uitvoering van deze richtlijn zijn vastgesteld.
- (19) De toepassing van onderhavige richtlijn dient regelmatig te worden beoordeeld.
- (20) Overeenkomstig het subsidiariteitsbeginsel- en het evenredigheidsbeginsel zoals neergelegd in artikel 5 van het Verdrag, kunnen de doelstellingen van het overwogen optreden, namelijk de vaststelling van minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, niet voldoende door de lidstaten worden verwezenlijkt en kunnen zij daarom wegens de omvang of de gevolgen van het voorgenomen

optreden beter door de Gemeenschap worden verwezenlijkt. Deze richtlijn beperkt zich tot het vereiste minimum om de doelstellingen te verwezenlijken en gaat niet verder dan hiertoe nodig is,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

HOOFDSTUK I

WERKINGSSFEER EN DEFINITIES

Artikel 1

Deze richtlijn beoogt de vaststelling van minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

- a) „Verdrag van Genève”: het Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, zoals aangevuld bij het Protocol van New York van 31 januari 1967;
- b) „asielverzoek”: een verzoek waarbij iemand een lidstaat om bescherming verzoekt en dat kan worden begrepen te zijn gedaan op grond dat de betrokkene een vluchteling is in de zin van artikel 1, onder A, van het Verdrag van Genève. Elk verzoek om bescherming wordt als een asielverzoek beschouwd, tenzij de betrokkene uitdrukkelijk om een andere vorm van bescherming vraagt waarom afzonderlijk kan worden verzocht;
- c) „verzoeker” of „asielzoeker”: eenieder die een verzoek om asiel heeft gedaan waarover nog geen definitieve beslissing is genomen. Een definitieve beslissing is een beslissing waartegen alle mogelijke rechtsmiddelen op grond van deze richtlijn zijn uitgeput;
- d) „beslissingsautoriteit”: elk rechterlijk, quasi-rechterlijk of bestuursorgaan in de lidstaten dat met het onderzoek van de ontvankelijkheid en/of de inhoud van asielverzoeken is belast en bevoegd is daarover in eerste aanleg te beslissen. Autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de controle op de binnenkomst op het grondgebied kunnen niet als een beslissingsautoriteit worden beschouwd;
- e) „beroepsinstantie”: elk rechterlijk, quasi-rechterlijk of bestuursorgaan in een lidstaat dat verschillend en onafhankelijk is van de beslissingsautoriteit in die lidstaat en dat belast is met het onderzoek van beslissingen van die beslissingsautoriteit op feitelijke en juridische gronden;
- f) „rechterlijke beroepsinstantie”: een van de overheid onafhankelijke rechterlijke instantie in een lidstaat waarbij tegen de beslissing van een beroepsinstantie beroep kan worden ingesteld;
- g) „beslissing”: een beslissing van een beslissingsautoriteit of een beroepsinstantie over de ontvankelijkheid of de inhoud van een asielverzoek;
- h) „vluchteling”: eenieder die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1, onder A, van het Verdrag van Genève;

- i) „vluchtelingenstatus”: de status die een lidstaat toekent aan eenieder die als vluchteling tot het grondgebied van die lidstaat wordt toegelaten;
- j) „alleenstaande minderjarige”: iemand die jonger is dan achttien jaar en zonder begeleiding van een krachtens de wet of het gewoonterecht voor hem verantwoordelijke volwassene, op het grondgebied van een lidstaat aankomt, voor de duur dat hij niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke volwassene staat;
- k) „bewaring”: het vasthouden van een asielzoeker door een lidstaat binnen een begrensd gebied, zoals een gevangenis, andere bewaringfaciliteiten of doorgangszones op luchthavens, waarbij diens bewegingsvrijheid wezenlijk wordt beperkt;
- l) „intrekking van de vluchtelingenstatus”: de beslissing van een beslissingsautoriteit om iemands vluchtelingenstatus op grond van artikel 1, onder C, of artikel 33, lid 2, van het Verdrag van Genève in te trekken;
- m) „vervallenverklaring”: de beslissing van een beslissingsautoriteit om iemands vluchtelingenstatus vervallen te verklaren omdat er aanwijzingen zijn dat deze persoon nooit als vluchteling had mogen worden erkend.

Artikel 3

1. Onverminderd het Protocol inzake asiel voor onderdanen van lidstaten van de Europese Unie, is deze richtlijn van toepassing op eenieder die aan de grens of op het grondgebied van een lidstaat een asielverzoek indient.

De onderhavige richtlijn is van toepassing wanneer een asielverzoek wordt onderzocht in een procedure waarin wordt beslist over het recht van een asielzoeker om het grondgebied van een lidstaat wettig te betreden.

2. De richtlijn is niet van toepassing op verzoeken om diplomatiek of territoriaal asiel die bij de vertegenwoordigingen van de lidstaten wordt gedaan.

3. De lidstaten kunnen besluiten deze richtlijn toe te passen op procedures waarin wordt beslist over verzoeken om andere vormen van bescherming dan die welke uit het Verdrag van Genève voortvloeit, voor personen die niet als vluchteling worden beschouwd.

HOOFDSTUK II

GRONDBEGINSELEN EN WAARBORGEN

Artikel 4

- 1. De indiening van een asielverzoek is niet aan formaliteiten vooraf onderworpen.
- 2. De lidstaten zorgen ervoor dat een asielzoeker een daadwerkelijke mogelijkheid heeft zo spoedig mogelijk een asielverzoek in te dienen.
- 3. De lidstaten zorgen ervoor dat alle autoriteiten tot welke asielzoekers zich aan de grens of op het grondgebied van de lidstaten zouden kunnen richten, over instructies betreffende de

behandeling van asielverzoeken beschikken, waaronder de instructie de asielverzoeken samen met alle ter zake doende gegevens onverwijld voor onderzoek aan de bevoegde autoriteit door te geven.

4. Wanneer een asielzoeker mede namens personen te zijnen laste een asielverzoek heeft ingediend, moet elke volwassene onder hen persoonlijk en individueel worden medegedeeld dat hij het recht heeft een afzonderlijk asielverzoek te doen.

Artikel 5

Asielzoekers mogen aan de grens of op het grondgebied van de lidstaat waar hun asielverzoek is ingediend of wordt onderzocht verblijven zolang over hun verzoek niet is beslist.

Artikel 6

De lidstaten zorgen ervoor dat beslissingen over asielverzoeken individueel, objectief en onpartijdig worden genomen.

Artikel 7

De lidstaten zorgen ervoor dat ten aanzien van alle in deze richtlijn vervatte procedures voor elke asielzoeker de volgende waarborgen gelden:

- a) Voordat het asielverzoek wordt onderzocht, moet de asielzoeker in een taal die hij begrijpt worden ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure.
- b) Bij de indiening van het asielverzoek bij de bevoegde autoriteiten moet de asielzoeker indien nodig gebruik kunnen maken van de diensten van een tolk. Deze diensten moeten uit openbare middelen worden betaald wanneer de bevoegde autoriteit de tolk heeft ingeschakeld.
- c) De asielzoeker moet in elke fase van de procedure de gelegenheid hebben contact op te nemen met de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen, hierna „UNHCR” genoemd of met andere organisaties die namens de UNHCR optreden.
- d) Elke beslissing over een asielverzoek moet de asielzoeker schriftelijk worden medegedeeld. Wanneer een asielverzoek wordt afgewezen, moeten de feitelijke en juridische gronden voor deze beslissing worden medegedeeld en moet informatie worden verstrekt over de mogelijkheden tot toetsing van de beslissing en, in voorkomend geval, over de manier waarop beroep kan worden ingesteld en over de daarvoor geldende termijnen.
- e) In geval van een ongunstige beslissing moet de asielzoeker in een taal die hij begrijpt worden ingelicht over de essentie van de beslissing, de mogelijkheden tot toetsing van de beslissing en, in voorkomend geval, over de manier waarop beroep kan worden ingesteld en over de daarvoor geldende termijnen.
- f) In geval van een gunstige beslissing moet de asielzoeker in een taal die hij begrijpt worden ingelicht over de beslissing en over de eventuele verplichte stappen die hij als gevolg van deze beslissing moet nemen.

Artikel 8

1. Alvorens een beslissing door de beslissingsautoriteit wordt genomen, moet de asielzoeker gelegenheid hebben tot een persoonlijk onderhoud over de ontvankelijkheid en/of de inhoud van zijn asielverzoek met een daartoe naar nationaal recht bevoegde ambtenaar.
2. Na afloop van het in lid 1 bedoelde persoonlijke onderhoud moet de ambtenaar in ieder geval de schriftelijke weergave van het onderhoud aan de betrokkene voorlezen, alvorens deze kan worden verzocht met de inhoud ervan in te stemmen.
3. Wanneer een asielzoeker mede namens personen te zijnen laste een asielverzoek heeft ingediend, moet elke volwassene onder hen in de gelegenheid worden gesteld persoonlijk en individueel zijn mening daarover te geven en te worden ondervraagd over de ontvankelijkheid en/of de inhoud van het asielverzoek.
4. Een persoonlijk onderhoud over de inhoud van het asielverzoek geschiedt gewoonlijk zonder de aanwezigheid van de gezinsleden.
5. De lidstaten kunnen de bevoegde autoriteiten toestaan van een persoonlijk onderhoud over de inhoud van het asielverzoek af te zien wanneer de betrokkene om psychologische of medische redenen niet in staat is tot een dergelijk onderhoud of wanneer het om een minderjarige gaat onder een bij een nationale wettelijke of bestuursrechtelijke regeling vastgestelde leeftijd, voor zover dit geen ongunstige gevolgen heeft voor de beslissing van de beslissingsautoriteit. In dergelijke gevallen moet de betrokkene in de gelegenheid worden gesteld zich door een wettelijke voogd, een adviseur of een raadsman te laten vertegenwoordigen.
6. In de in de artikelen 24, 25 en 26 bedoelde procedure, hierna „normale procedure” genoemd, krijgt iedere asielzoeker de gelegenheid binnen een redelijke termijn de schriftelijke weergave van een persoonlijk onderhoud over de inhoud van het asielverzoek in te zien en hierover opmerkingen te maken.
7. De lidstaten zorgen ervoor dat een naar keuze van de betrokkene mannelijke of vrouwelijke ambtenaar en tolk worden aangewezen voor het persoonlijke onderhoud over de inhoud van het asielverzoek wanneer er aanwijzingen zijn dat het anders voor de betrokkene wegens zijn ervaringen of zijn culturele achtergrond moeilijk is de redenen voor het asielverzoek begrijpelijk uiteen te zetten.

Artikel 9

1. De lidstaten zorgen ervoor dat asielzoekers in alle fasen van de procedure de gelegenheid hebben contact op te nemen met organisaties of personen die rechtsbijstand verlenen.
2. De lidstaten kunnen de toegang van organisaties die rechtsbijstand verlenen tot gesloten ruimten waar asielverzoeken worden onderzocht, aan bepaalde regels onderwerpen, mits deze regels bedoeld zijn om de kwaliteit van de rechtsbijstand te waarborgen of objectief gezien nodig zijn met het

oog op een doeltreffend onderzoek van asielverzoeken overeenkomstig de nationale procedurele voorschriften in deze ruimten, en de toegang niet geheel onmogelijk maken.

3. In de normale procedure moet de rechtskundig raadsman of adviseur van de asielzoeker bij het persoonlijke onderhoud over de inhoud van het asielverzoek aanwezig kunnen zijn. Onverminderd dit lid, artikel 8, lid 5, en artikel 10, lid 1, onder b), stellen de lidstaten regels op betreffende de aanwezigheid van een rechtskundig raadsman of adviseur bij elk ander onderhoud in de asielprocedure.

4. De lidstaten zorgen ervoor, dat elke asielzoeker na een afwijzende beslissing van de beslissingsautoriteit recht heeft op bijstand van een rechtskundig raadsman of adviseur. In deze fase van de procedure moet de rechtsbijstand kosteloos worden verleend wanneer de asielzoeker deze niet zelf kan betalen.

Artikel 10

1. De lidstaten zorgen ervoor dat ten aanzien van alle in deze richtlijn vervatte procedures de volgende waarborgen voor alleenstaande minderjarigen gelden:

- a) Er dient zo snel mogelijk een wettelijke voogd of rechtskundig raadsman te worden aangewezen om de alleenstaande minderjarige bij het onderzoek van het asielverzoek bij te staan en te vertegenwoordigen;

- b) de aangewezen wettelijke voogd of rechtskundig raadsman moet in de gelegenheid worden gesteld de alleenstaande minderjarige te helpen zich op het persoonlijke onderhoud over de ontvankelijkheid en/of de inhoud van het asielverzoek voor te bereiden. De lidstaten staan de wettelijke voogd of rechtskundig raadsman toe bij het persoonlijke onderhoud aanwezig te zijn en vragen te stellen of opmerkingen te maken.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat het persoonlijke onderhoud over de ontvankelijkheid en/of de inhoud van het asielverzoek van een alleenstaande minderjarige wordt gevoerd door een ambtenaar die is opgeleid om in te spelen op de bijzondere behoeften van minderjarigen.

3. De lidstaten zorgen ervoor dat:

- a) bevoegde organisaties die een medisch onderzoek verrichten om de leeftijd van een alleenstaande minderjarige vast te stellen, daarvoor veilige methoden gebruiken die aan de menselijke waardigheid in acht nemen;

- b) de alleenstaande minderjarige voordat het asielverzoek wordt onderzocht, in een taal die hij begrijpt wordt meegedeeld dat mogelijk een medisch onderzoek zal worden verricht om zijn leeftijd vast te stellen. Daarbij worden mededelingen gedaan over de onderzoeksmethode en over de mogelijke consequenties van het resultaat van het medische onderzoek voor de behandeling van het asielverzoek, alsmede over de consequenties van een weigering van de alleenstaande minderjarige om het medische onderzoek te ondergaan.

Artikel 11

1. Een asielzoeker mag niet in bewaring worden gehouden alleen omdat zijn asielverzoek moet worden onderzocht. De lidstaten kunnen een asielzoeker echter, overeenkomstig een in het nationale recht voorgeschreven procedure en slechts zolang dat nodig is, om een beslissing te nemen in de volgende gevallen in bewaring houden:

- a) om de identiteit of de nationaliteit na te gaan of te controleren;
- b) om de identiteit of de nationaliteit vast te stellen wanneer de asielzoeker zijn reis- en/of identiteitspapieren heeft vernietigd of zich daarvan heeft ontdaan, of wanneer hij bij aankomst in de lidstaat valse documenten heeft gebruikt om de autoriteiten te misleiden;
- c) om gegevens die ten grondslag liggen aan het asielverzoek en die anders verloren zouden kunnen gaan, vast te leggen;
- d) in het kader van een procedure ter bepaling of de asielzoeker het recht heeft het grondgebied te betreden.

2. De lidstaten voorzien bij wet in de mogelijkheid van een eerste onderzoek en vervolgens van geregelde heronderzoeken van het bevel tot bewaring van ingevolge lid 1 in bewaring gehouden asielzoekers.

Artikel 12

De lidstaten nemen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat alle bevoegde autoriteiten over voldoende personeel en materiaal beschikken om de in deze richtlijn beschreven taken uit te voeren.

Artikel 13

1. De lidstaten nemen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat de beslissingsautoriteiten volledig gekwalificeerd zijn op het gebied van de asiel- en vluchtelingenproblematiek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat de beslissingsautoriteiten:

- a) beschikken over gespecialiseerd personeel met de nodige kennis en ervaring op het gebied van de asiel- en vluchtelingenproblematiek;
- b) toegang hebben tot nauwkeurige en actuele informatie uit verschillende bronnen, met inbegrip van de UNHCR, over de situatie in de landen van herkomst van de asielzoekers en in de doorreislanden;
- c) het recht hebben, indien nodig, over bepaalde, bijvoorbeeld medische of culturele aangelegenheden van deskundigen advies te vragen.

2. Op verzoek van de beroepsinstanties geven de lidstaten deze instanties ten aanzien van het deel van de in lid 1, onder b), bedoelde informatie dat als openbaar wordt beschouwd, dezelfde behandeling als de beslissingsautoriteiten. De lidstaten kunnen besluiten dat zij ook toegang tot het deel van de in lid 1, onder b), bedoelde informatie krijgen dat als vertrouwelijk wordt beschouwd, mits zij zich aan dezelfde regels betreffende

de vertrouwelijkheid van deze informatie houden als de beslissingsautoriteiten.

Artikel 14

1. De lidstaten zorgen ervoor dat:

- a) personeel dat mogelijk met asielzoekers wanneer dezen een asielverzoek indienen in contact komt, zoals grensbeambten en immigratiefunctionarissen, een basisopleiding hebben genoten zodat zij een asielverzoek als zodanig kunnen herkennen en weten hoe zij verder overeenkomstig de in artikel 4, lid 3, bedoelde instructies moeten handelen;
- b) personeel dat asielzoekers ondervraagt de nodige basisopleiding op dat gebied heeft genoten;
- c) personeel dat personen in een bijzonder kwetsbare positie en minderjarigen ondervraagt, de nodige basisopleiding heeft genoten gericht op de bijzondere behoeften van deze personen;
- d) personeel dat asielverzoeken onderzoekt, de nodige basisopleiding heeft genoten op het gebied van het internationaal vluchtelingenrecht, het nationale asielrecht, relevante onderdelen van de internationale mensenrechtenwetgeving, deze richtlijn en het beoordelen van asielverzoeken van personen met bijzondere behoeften, zoals alleenstaande minderjarigen;
- e) personeel dat belast is met de uitvoering van bewaringsbevelen, de nodige basisopleiding heeft genoten op het gebied van het nationale asielrecht, de relevante onderdelen van de internationale mensenrechtenwetgeving, deze richtlijn en de nationale voorschriften inzake bewaring.

2. Indien de beroepsinstanties daarom verzoeken, krijgt het personeel ervan dezelfde in lid 1, onder c), zo nodig, en in lid 1, onder d), bedoelde opleiding als het personeel van de beslissingsautoriteiten.

Artikel 15

1. De lidstaten nemen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat de vertrouwelijkheid van informatie betreffende individuele asielverzoeken wordt bewaard.

2. De lidstaten maken de in lid 1 bedoelde informatie niet bekend aan de autoriteiten van het land van herkomst van de asielzoeker.

3. De lidstaten nemen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat het opvragen van gegevens bij de autoriteiten van het land van herkomst ten behoeve van het onderzoek van een individueel asielverzoek, niet tot gevolg heeft dat deze autoriteiten te weten komen dat de betrokkene om asiel heeft verzocht.

4. Dit artikel laat het recht van de UNHCR op toegang tot informatie in het kader van de uitoefening van zijn mandaat krachtens het Verdrag van Genève overeenkomstig artikel 17, onverlet.

Artikel 16

1. Wanneer een asielzoeker zijn asielverzoek vrijwillig in trekt, maakt de beslissingsautoriteit een aantekening in het dossier ter beëindiging van het onderzoek.

2. Wanneer een asielzoeker is verdwenen, kan de beslissingsautoriteit het onderzoek betreffende het asielverzoek beëindigen nadat de betrokkene zonder redelijke grond gedurende ten minste dertig werkdagen niet heeft voldaan aan zijn meldingsplicht of aan verzoeken informatie te verstrekken of voor een persoonlijk onderhoud te verschijnen.

3. Wanneer een asielzoeker zich bij de autoriteiten meldt ten behoeve van het onderzoek van zijn asielverzoek nadat dit onderzoek om de in lid 1 of lid 2 bedoelde redenen is beëindigd, kan zijn verzoek als een nieuw asielverzoek worden beschouwd.

Artikel 17

De lidstaten nemen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat de UNHCR of een andere organisatie die namens de UNHCR optreedt:

- a) toegang heeft tot asielzoekers, met inbegrip van asielzoekers in bewaring of in luchthavendoorgangszones;
- b) toegang heeft tot gegevens over individuele asielverzoeken, over het verloop van de procedure en over de genomen beslissingen, mits de asielzoeker daarmee instemt;
- c) bij de uitoefening van zijn of haar toezichthoudende taak in het kader van artikel 35 van het Verdrag van Genève in elke fase van de procedure in verband met individuele asielverzoeken als vertegenwoordiger bij ongeacht welke bevoegde autoriteit kan optreden.

HOOFDSTUK III

ONTVANKELIJKHEID*Artikel 18*

De lidstaten kunnen een asielverzoek als niet-ontvankelijk afwijzen wanneer:

- a) een andere lidstaat overeenkomstig de criteria en instrumenten ter vaststelling van de lidstaat die voor de behandeling van een door een onderdaan van een derde land of een staatloze in een van de lidstaten ingediend asielverzoek verantwoordelijk is, voor het onderzoek van het verzoek verantwoordelijk is;
- b) een derde land ingevolge artikel 20 voor de asielzoeker als eerste asielland wordt beschouwd;
- c) een derde land ingevolge de artikelen 21 en 22 voor de asielzoeker als een veilig derde land wordt beschouwd.

Artikel 19

Wanneer een lidstaat een andere lidstaat verzoekt de verantwoordelijkheid voor het onderzoek van een asielverzoek op zich te nemen, doet de verzoekende lidstaat de betrokken asielzoeker zo snel mogelijk in een taal die deze begrijpt mededeling van dit verzoek, de inhoud ervan en de geldende termijnen.

Artikel 20

Een land kan voor een asielzoeker als eerste asielland worden beschouwd, wanneer de asielzoeker als vluchteling of om andere redenen die rechtvaardigen dat hem bescherming wordt verleend tot dat land is toegelaten en wanneer hij zelf deze bescherming nog kan inroepen.

Artikel 21

1. De lidstaten kunnen een derde land voor het onderzoek van asielverzoeken uitsluitend op grond van de in bijlage I uiteengezette beginselen als een veilig derde land beschouwen.

2. De lidstaten kunnen wetgeving invoeren of handhaven die het mogelijk maakt landen bij een wettelijke of bestuursrechtelijke regeling als veilige derde landen aan te merken. Deze wetgeving laat de bepalingen van artikel 22 onverlet.

3. De lidstaten waar op de datum van de inwerkingtreding van deze richtlijn wettelijke of bestuursrechtelijke regelingen van kracht zijn waarbij landen als veilige derde landen worden aangemerkt en die deze regelingen wensen te handhaven, stellen de Commissie daarvan binnen zes maanden na de vaststelling van deze richtlijn in kennis en delen haar zo spoedig mogelijk alle latere wijzigingen hiervan mede.

De lidstaten stellen de Commissie zo spoedig mogelijk in kennis van alle wettelijke of bestuursrechtelijke regelingen waarbij landen na de vaststelling van deze richtlijn als veilige derde landen worden aangemerkt alsmede van alle latere wijzigingen hiervan.

Artikel 22

Een land dat op grond van de in bijlage I uiteengezette beginselen, een veilig derde land is, kan voor een bepaalde asielzoeker, niettegenstaande welke lijst ook, alleen als een veilig derde land worden beschouwd wanneer:

- a) de asielzoeker bindingen of nauwe banden heeft met het land of tijdens een eerder verblijf in dit land de gelegenheid heeft gehad de bescherming van de autoriteiten van dit land in te roepen;
- b) er redenen zijn aan te nemen dat de asielzoeker opnieuw tot het grondgebied van dat land zal worden toegelaten en
- c) er geen redenen zijn aan te nemen dat het land in zijn specifieke omstandigheden geen veilig derde land is.

Artikel 23

1. De lidstaten zorgen ervoor, dat wanneer een persoonlijk onderhoud over de ontvankelijkheid van het asielverzoek ten aanzien van artikel 18, onder b) of c) met een asielzoeker plaatsheeft, de bevoegde autoriteiten dit persoonlijke onderhoud binnen 40 werkdagen na de indiening van het verzoek door de betrokkene voeren.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat de beslissingsautoriteit een beslissing waarbij een asielverzoek ingevolge artikel 18, onder b) of c) als niet-ontvankelijk wordt afgewezen, binnen 25 werkdagen na het persoonlijke onderhoud met de asielzoeker neemt.

3. Wanneer geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker heeft plaatsgehad, wordt de beslissing binnen 65 werkdagen genomen.

4. Niet-naleving van de in dit artikel vastgestelde termijnen heeft tot gevolg dat het asielverzoek volgens de normale procedure wordt behandeld.

5. Bij de tenuitvoerlegging van een op artikel 22 gebaseerde beslissing kunnen de lidstaten een asielzoeker een document in de taal van het derde land verschaffen waarin de autoriteiten van dat land ervan in kennis worden gesteld dat het verzoek niet inhoudelijk is onderzocht.

HOOFDSTUK IV

PROCEDURES VOOR HET ONDERZOEK TEN GRONDE

Afdeling I

Normale procedure

Artikel 24

1. De lidstaten stellen bij een wettelijke of bestuursrechtelijke regeling een redelijke termijn vast voor het onderzoek van asielverzoeken door de beslissingsautoriteit.

2. In de gevallen waarin de beslissingsautoriteit binnen de in lid 1 bedoelde termijn geen beslissing heeft genomen, heeft de asielzoeker het recht om een beslissing van de beroepsinstantie te verzoeken. De lidstaten bepalen bij wet, of de beslissing van de beroepsinstantie over dit verzoek een beslissing ten gronde is dan wel een beslissing waarbij een termijn wordt vastgesteld waarbinnen de beslissingsautoriteit een beslissing moet nemen. De lidstaten zorgen ervoor dat de beroepsinstantie in deze gevallen zo snel mogelijk beslist.

3. De in lid 1 vastgestelde termijn kan met zes maanden worden verlengd wanneer daarvoor een redelijke grond bestaat. Een redelijke grond wordt met name aangenomen, wanneer de beslissingsautoriteit wacht op verduidelijking door de beroepsinstantie of de rechterlijke beroepsinstantie van een aangelegenheid die invloed op de aard van de beslissing over het asielverzoek kan hebben.

Wanneer de termijn wordt verlengd, stelt de beslissingsautoriteit de asielzoeker daarvan schriftelijk in kennis. Een verlenging van de termijn in een specifiek geval is niet geldig, tenzij de asielzoeker daarvan in kennis is gesteld.

Artikel 25

1. De lidstaten nemen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat een asielzoeker de gelegenheid krijgt met de bevoegde autoriteiten samen te werken, teneinde de voor zijn geval relevante feiten zo volledig mogelijk en met alle beschikbare bewijsmiddelen voor te leggen.

2. Een asielzoeker wordt geacht van de voor zijn geval relevante feiten op toereikende wijze kennis te hebben gegeven wanneer hij verklaringen heeft overgelegd betreffende zijn leeftijd, achtergrond, identiteit, nationaliteit, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten en de redenen die zijn behoefte aan be-

scherming rechtvaardigen teneinde de bevoegde autoriteiten de elementen te helpen vast te stellen waarop zijn asielverzoek is gebaseerd.

3. Nadat de asielzoeker zich heeft ingespannen om zijn verklaringen betreffende de relevante feiten met alle beschikbare bewijzen te staven en een bevredigende verklaring voor het eventuele ontbreken van bewijsmateriaal heeft gegeven, stelt de beslissingsautoriteit de geloofwaardigheid van de aanvrager vast en beoordeelt zij het bewijsmateriaal.

4. De lidstaten zorgen ervoor dat wanneer de asielzoeker een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek te staven en de met het onderzoek belaste instantie vaststelt dat zijn beweringen samenhangend en aannemelijk zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten, de beslissingsautoriteit de asielzoeker, ondanks het feit dat het bewijs voor een aantal van zijn beweringen ontbreekt, het voordeel van de twijfel geeft.

Artikel 26

1. De lidstaten zorgen ervoor dat de beslissingsautoriteit een onderzoek met het oog op de intrekking of vervallenverklaring van de vluchtelingenstatus van een bepaalde persoon kan aannemen zodra gegevens aan het licht komen waaruit blijkt dat er redenen zijn de gegrondheid van zijn vluchtelingenstatus opnieuw te onderzoeken.

2. De vervallenverklaring of intrekking van de vluchtelingenstatus wordt volgens de normale procedure op grond van het bepaalde in deze richtlijn onderzocht.

3. De lidstaten kunnen voorzien in afwijkingen van de artikelen 7 en 8 wanneer de beslissingsautoriteit niet aan deze bepalingen kan voldoen om redenen die specifiek samenhangen met de gronden voor de intrekking of vervallenverklaring.

Afdeling 2

Versnelde procedure

Artikel 27

De lidstaten kunnen een versnelde procedure vaststellen of handhaven voor de behandeling van asielverzoeken ten aanzien waarvan het vermoeden bestaat dat zij op grond van artikel 28 kennelijk ongegrond zijn.

Artikel 28

1. De lidstaten kunnen asielverzoeken als kennelijk ongegrond afwijzen wanneer:

a) de asielzoeker zonder redelijke grond een verzoek heeft ingediend, dat aangaande zijn identiteit of nationaliteit valse gegevens bevat;

b) de asielzoeker geen identiteits- of reisdocument heeft overgelegd en niet voldoende of voldoende overtuigende inlichtingen heeft verstrekt om zijn identiteit of nationaliteit vast te stellen, en er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat hij een identiteits- of reisdocument dat ertoe kon bijdragen zijn identiteit of nationaliteit vast te stellen, te kwader trouw heeft vernietigd of zich daarvan heeft ontdaan;

- c) iemand in de laatste fase van een uitzettingsprocedure een asielverzoek heeft gedaan en dit verzoek reeds eerder had kunnen doen;
- d) de asielzoeker bij de indiening en toelichting van zijn verzoek geen aangelegenheden aan de orde stelt die bescherming op grond van het Verdrag van Genève of artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 1950 rechtvaardigen;
- e) de asielzoeker uit een veilig land van herkomst in de zin van de artikelen 30 en 31 van deze richtlijn afkomstig is;
- f) de asielzoeker een nieuw asielverzoek heeft ingediend waarin geen ter zake doende nieuwe feiten met betrekking tot zijn specifieke omstandigheden of de situatie in zijn land van herkomst zijn vermeld.

2. De lidstaten beschouwen de volgende gevallen niet als gronden om een asielverzoek als kennelijk ongegrond af te wijzen:

- a) de verzoeker heeft geen toevlucht gezocht in een gedeelte van zijn land van herkomst of, ingeval hij staatloos is, in een gedeelte van het land waar hij zijn vroegere gewone verblijfplaats had, waarin hij naar verwacht niet wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève;
- b) er ernstige redenen zijn aan te nemen dat artikel 1, onder F, van het Verdrag van Genève op de asielzoeker van toepassing is.

Artikel 29

1. De lidstaten zorgen ervoor dat wanneer een persoonlijk onderhoud over de inhoud van het asielverzoek met een asielzoeker plaatsheeft, de bevoegde autoriteiten dit persoonlijke onderhoud binnen 40 werkdagen na de indiening van het verzoek door de betrokkene voeren.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat de beslissingsautoriteit de beslissing waarbij een asielverzoek overeenkomstig artikel 28 als kennelijk ongegrond wordt afgewezen, binnen 25 werkdagen na het persoonlijke onderhoud met de asielzoeker neemt.

3. Wanneer geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker heeft plaatsgehad, wordt de beslissing binnen 65 werkdagen genomen.

4. De niet-naleving van de in dit artikel vastgestelde termijnen heeft tot gevolg dat het asielverzoek volgens de normale procedure wordt behandeld.

Artikel 30

1. De lidstaten kunnen een land voor het onderzoek van asielverzoeken uitsluitend op grond van de in bijlage II uiteengezette beginselen als een veilig land van herkomst beschouwen.

2. De lidstaten kunnen wetgeving invoeren of handhaven die het mogelijk maakt landen bij een wettelijke of bestuursrechtelijke regeling als veilige landen van herkomst aan te merken. Deze wetgeving laat de bepalingen van artikel 31 onverlet.

3. De lidstaten waar op de datum van de inwerkingtreding van deze richtlijn wettelijke of bestuursrechtelijke regelingen van kracht zijn overeenkomstig welke landen als veilige landen van herkomst worden aangemerkt en die deze regelingen wensen te handhaven, stellen de Commissie daarvan binnen zes maanden na de vaststelling van deze richtlijn in kennis en delen haar zo spoedig mogelijk alle latere wijzigingen hiervan mede.

De lidstaten stellen de Commissie zo spoedig mogelijk in kennis van de invoering van wettelijke of bestuursrechtelijke regelingen waarbij landen na de vaststelling van deze richtlijn als veilige landen van herkomst worden aangemerkt alsmede van alle latere wijzigingen hiervan.

Artikel 31

Een land dat op grond van de in bijlage II uiteengezette beginselen een veilig land van herkomst is kan voor een bepaalde asielzoeker alleen als een veilig land van herkomst worden beschouwd wanneer deze de nationaliteit van dat land heeft of, wanneer hij staatloos is, hij voorheen in dit land zijn gewone verblijfplaats had, en wanneer er geen redenen zijn het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen.

HOOFDSTUK V

BEROEPSPROCEDURES

Artikel 32

Asielzoekers hebben het recht tegen iedere beslissing over de ontvankelijkheid of de inhoud van hun asielverzoek beroep in te stellen.

Beroep kan zowel op feitelijke als op rechtsgronden worden ingesteld.

Artikel 33

1. Het beroep heeft schorsende werking. De asielzoeker mag in afwachting van de beslissing van de beroepsinstantie op het grondgebied of aan de grens van de betrokken lidstaat verblijven.

2. De lidstaten kunnen van deze bepaling afwijken:

- a) in gevallen waarin een land dat geen lidstaat is overeenkomstig de artikelen 21 en 22 voor de asielzoeker als een veilig derde land wordt beschouwd;
- b) in gevallen waarin asielverzoeken overeenkomstig artikel 28 als kennelijk ongegrond zijn afgewezen;
- c) om redenen van nationale veiligheid of openbare orde.

3. Wanneer het beroep schorsende werking wordt geweigerd, heeft de asielzoeker het recht de bevoegde autoriteit om toestemming te verzoeken om tijdens de beroepsprocedure op het grondgebied of aan de grens van de lidstaat te mogen verblijven. Behalve in gevallen waarin een land dat geen lidstaat is overeenkomstig de artikelen 21 en 22 voor de asielzoeker als een veilig derde land wordt beschouwd, wordt hij niet uitgezet zolang de bevoegde autoriteit nog niet over zijn verzoek heeft beslist.

4. De lidstaten zorgen ervoor dat de bevoegde autoriteit het verzoek zo snel mogelijk behandelt.

Artikel 34

1. De lidstaten stellen bij wettelijke of bestuursrechtelijke regeling redelijke termijnen vast voor het instellen van beroep en voor de kennisgeving van de beroepsgronden. De termijn voor de kennisgeving van de beroepsgronden mag in normale gevallen in geen geval minder dan 20 werkdagen bedragen.

2. De lidstaten leggen alle andere bepalingen vast die nodig zijn voor het instellen van het beroep, waaronder bepalingen die ten doel hebben de termijn voor kennisgeving van de beroepsgronden om een geponde reden te verlengen.

3. De lidstaten beslissen dat de beroepsinstantie de bevoegdheid heeft de beslissing van de beslissingsautoriteit te bevestigen of nietig te verklaren dan wel dat deze autoriteit een beslissing ten principale moet nemen.

4. De lidstaten zorgen ervoor dat de beroepsinstantie, wanneer zij een beslissing nietig verklaart, de zaak naar de beslissingsautoriteit terugverwijst, die een nieuwe beslissing neemt.

5. Met het oog op het vlotte verloop van de procedure voor het wettig betreden van het grondgebied ingevolge artikel 3, lid 2, kunnen de lidstaten bepalen dat de beroepsinstantie binnen zeven werkdagen een beslissing in beroep neemt.

Artikel 35

1. De lidstaten zorgen ervoor dat de beroepsinstantie ingeval het asielverzoek niet-ontvankelijk of kennelijk ongegrond blijkt te zijn, binnen 65 werkdagen nadat ingevolge artikel 34, lid 1, beroep is ingesteld, een beslissing neemt.

2. De lidstaten kunnen bij wettelijke of bestuursrechtelijke regeling termijnen voor het door de beroepsinstantie in andere gevallen te verrichten onderzoek vaststellen.

3. De in lid 1 of 2 bedoelde termijnen kunnen worden verlengd wanneer daarvoor een redelijke grond bestaat. Een redelijke grond wordt met name aangenomen wanneer de beroepsinstantie wacht op verduidelijking door de rechterlijke beroepsinstantie van een rechtsvraag die invloed op de aard van haar beslissing kan hebben.

Wanneer de termijn wordt verlengd, stelt de beroepsinstantie de asielzoeker daarvan schriftelijk in kennis. Een verlenging van de termijn in een specifiek geval is niet geldig, tenzij de asielzoeker daarvan in kennis is gesteld.

Artikel 36

1. De lidstaten kunnen een procedure invoeren die voorziet in de automatische toetsing door een beroepsinstantie van be-

slissingen van beslissingsautoriteiten waarbij asielverzoeken niet-ontvankelijk of kennelijk ongegrond zijn verklaard.

2. Wanneer een lidstaat tot invoering van een dergelijke procedure besluit, stelt hij redelijke termijnen vast waarbinnen de asielzoeker schriftelijke opmerkingen kan maken.

3. In een automatische toetsingsprocedure zijn artikel 32, tweede alinea, artikel 33 en artikel 34, leden 3 tot en met 5, van toepassing.

Artikel 37

De lidstaten kunnen bepalen dat de beroepsinstantie een beslissing neemt overeenkomstig de procedure van artikel 35 of artikel 36 wanneer:

- a) de asielzoeker in een vroegere fase van de procedure zonder redelijke grond en te kwader trouw informatie heeft achtergehouden die tot de toepassing van artikel 18 of artikel 28 zou hebben geleid;
- b) de asielzoeker een op het grondgebied van de Gemeenschap ernstig strafbaar feit heeft gepleegd;
- c) er kennelijk ernstige redenen zijn aan te nemen dat artikel 1, onder F, van het Verdrag van Genève op de asielzoeker van toepassing is;
- d) er redelijke gronden zijn de asielzoeker te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt;
- e) de asielzoeker die bij een definitieve uitspraak wegens een bijzonder ernstig misdrijf is veroordeeld, een gevaar voor de gemeenschap van de lidstaat waar hij zich bevindt oplevert;
- f) de asielzoeker in bewaring wordt gehouden.

Artikel 38

1. De lidstaten zorgen ervoor dat asielzoekers in alle gevallen het recht hebben verder beroep in te stellen.

2. Wanneer de beroepsinstantie een bestuursorgaan of quasi-rechterlijk orgaan is, zorgen de lidstaten ervoor dat de rechterlijke beroepsinstantie de bevoegdheid heeft beslissingen zowel op feitelijke als rechtsgronden te onderzoeken. Wanneer de beroepsinstantie een rechterlijke instantie is, kunnen de lidstaten beslissen dat de rechterlijke beroepsinstantie haar onderzoek van beslissingen tot rechtsvragen moet beperken.

3. De lidstaten kunnen bepalen dat de rechterlijke beroepsinstantie ingeval het asielverzoek niet-ontvankelijk of kennelijk ongegrond blijkt te zijn, kan beslissen al dan niet toestemming te verlenen om verder beroep in te stellen en in de gevallen waarin dit verdere beroep wordt toegestaan, de beslissingen in een verkorte of versnelde procedure kan onderzoeken.

4. De lidstaten kunnen bepalen dat de asielzoekers en/of de beslissingsautoriteiten in de gevallen waarin de beroepsinstantie niet binnen de in artikel 35, lid 1 of 2, bedoelde termijnen een beslissing heeft genomen, het recht hebben van de rechterlijke beroepsinstantie een beslissing te verlangen, waarbij een termijn wordt vastgesteld waarbinnen de beroepsinstantie een beslissing moet nemen. De lidstaten kunnen bepalen dat de rechterlijke beroepsinstantie in deze gevallen zo spoedig mogelijk een beslissing neemt.

5. De lidstaten stellen bij een wettelijke of bestuursrechtelijke regeling voor een verder beroep redelijke termijnen vast voor het instellen van verder beroep voor een rechterlijke beroepsinstantie en voor de kennisgeving van de gronden. De termijn voor de kennisgeving van de gronden voor het verdere beroep mag in geen geval minder dan 30 werkdagen bedragen.

6. De lidstaten stellen alle andere bepalingen vast die voor het instellen van het verdere beroep vereist zijn, waaronder bepalingen waarbij de termijn voor de kennisgeving van de gronden voor een verder beroep om een gegronde reden worden verlengd.

Artikel 39

1. De lidstaten stellen wettelijke bepalingen vast over de schorsende werking in afwachting van de uitspraak van de rechterlijke beroepsinstantie.

2. In alle gevallen waarin schorsende werking wordt geweigerd, heeft de asielzoeker het recht de rechterlijke beroepsinstantie om toestemming te verzoeken tijdens de beroepsprocedure op het grondgebied of aan de grens van de lidstaat te mogen verblijven. Hij wordt niet uitgezet zolang de rechterlijke beroepsinstantie nog niet over zijn verzoek heeft beslist.

3. De lidstaten kunnen bepalen dat de rechterlijke beroepsinstantie in de in lid 2 bedoelde gevallen zo spoedig mogelijk een beslissing neemt.

4. Met het oog op het vlotte verloop van de procedure voor het wettig betreden van het grondgebied overeenkomstig artikel 3, lid 2, kunnen de lidstaten bepalen dat de rechterlijke beroepsinstantie binnen zeven werkdagen over het in lid 2 bedoelde verzoek uitspraak doet.

Artikel 40

De lidstaten kunnen beslissen dat ook de beslissingsautoriteiten het recht hebben verder beroep in te stellen.

HOOFDSTUK VI

ALGEMENE EN SLOTBEPALINGEN

Artikel 41

De lidstaten passen deze richtlijn zonder onderscheid naar geslacht, ras of etnische afstamming, godsdienst of overtuiging,

handicap, leeftijd, seksuele geaardheid of land van herkomst op asielzoekers toe.

Artikel 42

De lidstaten stellen de sancties vast die van toepassing zijn op schendingen van de ter uitvoering van deze richtlijn vastgestelde nationale bepalingen en treffen alle maatregelen die nodig zijn voor de toepassing van deze sancties. De aldus vastgestelde sancties moeten doeltreffend, evenredig en afschrikkend zijn. De lidstaten stellen de Commissie uiterlijk op de in artikel 44, lid 1, genoemde datum van deze bepalingen in kennis en delen haar alle latere wijzigingen ervan ten spoedigste mede.

Artikel 43

Uiterlijk twee jaar na de in artikel 44, lid 1, genoemde datum brengt de Commissie het Europees Parlement en de Raad verslag uit over de toepassing van deze richtlijn in de lidstaten en stelt zij, eventueel de noodzakelijke wijzigingen voor. De lidstaten doen de Commissie uiterlijk achttien maanden na de in artikel 44, lid 1, genoemde datum alle informatie toekomen die zij nodig heeft bij het opstellen van dit verslag.

Na het uitbrengen van het verslag brengt de Commissie het Europees Parlement en de Raad ten minste om de vijf jaar verslag uit over de toepassing van de onderhavige richtlijn in de lidstaten.

Artikel 44

1. De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk op 31 december 2002 aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Wanneer de lidstaten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar deze richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

2. De lidstaten delen de Commissie de tekst van de belangrijkste bepalingen van intern recht mede, die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen.

Artikel 45

Deze richtlijn treedt in werking op de twintigste dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Artikel 46

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

BIJLAGE I

BEGINSELEN OP GROND WAARVAN EEN LAND ALS EEN VEILIG DERDE LAND WORDT AANGEMERKT**I. Vereisten**

Een land wordt als een veilig derde land beschouwd wanneer het ten aanzien van vreemdelingen of staatlozen waarvoor de aanmerking geldt, aan de volgende twee voorwaarden voldoet:

- A. het neemt over het algemeen de normen in acht die zijn vastgesteld in de internationale wetgeving betreffende de bescherming van vluchtelingen;
- B. het neemt over het algemeen de basisnormen in acht die zijn vastgesteld in de internationale wetgeving betreffende de mensenrechten waarvan niet mag worden afgeweken in oorlogstijd of in een andere noodsituatie die een bedreiging vormt voor het voortbestaan van de natie.

A. In de internationale wetgeving betreffende de bescherming van de vluchtelingen vastgestelde normen

1. Een veilig derde land is ieder land dat het Verdrag van Genève heeft geratificeerd en de daarin vervatte bepalingen betreffende de rechten van de als vluchtelingen erkende en toegelaten personen in acht neemt en dat ten aanzien van personen die als vluchtelingen wensen te worden erkend of toegelaten, over een asielprocedure beschikt die aan de volgende beginselen voldoet:
 - de asielprocedure is bij wet voorgeschreven;
 - de beslissingen over asielverzoeken worden objectief en onpartijdig genomen;
 - asielzoekers mogen aan de grens of op het grondgebied van het land blijven zolang er geen beslissing is genomen over hun verzoek;
 - asielzoekers hebben recht op een persoonlijk onderhoud en kunnen zo nodig gebruik maken van de diensten van een tolk;
 - asielzoekers krijgen de gelegenheid contact op te nemen met de UNHCR of met andere hulporganisaties die namens de UNHCR optreden;
 - de mogelijkheid bestaat om tegen iedere beslissing over een asielverzoek of wanneer de toetsing van de beslissing daadwerkelijk mogelijk is, bij een hogere administratieve instantie of een rechterlijke instantie in beroep te gaan;
 - de UNHCR of andere hulporganisaties die namens de UNHCR optreden, kunnen over het algemeen contact opnemen met de asielzoekers en met de autoriteiten om informatie te verkrijgen over individuele asielverzoeken, het verloop van de procedure en de genomen beslissingen en zij kunnen, wat individuele asielverzoeken betreft, bij de uitoefening van hun toezichhoudende taken uit hoofde van artikel 35 van het Verdrag van Genève bij deze autoriteiten de nodige stappen ondernemen.
2. Desalniettemin wordt een land dat het Verdrag van Genève niet heeft geratificeerd toch als veilig derde land aangemerkt wanneer het aan de volgende voorwaarden voldoet:
 - het eerbiedigt over het algemeen het verbod tot uitzetting of terugleiding, zoals vastgelegd in de Overeenkomst van de Organisatie voor Afrikaanse eenheid betreffende specifieke aspecten van vluchtelingenproblemen in Afrika van 10 september 1996 en het heeft hiertoe ten aanzien van de asielzoekers een procedure ingevoerd die overeenstemt met de bovengenoemde beginselen; of
 - het neemt de conclusies in acht van de Verklaring van Cartagena betreffende de vluchtelingen van 19-22 november 1984 om te garanderen dat de nationale wetgevingen en regelingen de beginselen en criteria van het Verdrag van Genève weergeven en dat een minimumnorm voor de behandeling van de vluchtelingen wordt vastgesteld; of
 - het neemt over het algemeen de normen in acht die in het Verdrag van Genève zijn vastgesteld met betrekking tot de rechten van de personen die internationale bescherming behoeven in de zin van dit Verdrag en het past ten aanzien van personen die een dergelijke bescherming wensen, een procedure toe die overeenstemt met de bovengenoemde beginselen; of
 - het beantwoordt hoe dan ook aan de behoefte aan internationale bescherming van deze personen hetzij door samenwerking met het Bureau van de UNHCR of andere hulporganisaties die namens de UNHCR optreden of op een andere door het Bureau van de UNHCR geschikt geachte manier.

B. In de internationale wetgeving betreffende de mensenrechten vastgestelde basisnormen

1. Een veilig derde land is ieder land dat het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, hierna „Europees Verdrag” genoemd, of zowel het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 1966, hierna het „Internationaal Verdrag” genoemd als het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 1984, hierna „Verdrag tegen Foltering” genoemd, heeft geratificeerd en over het algemeen de normen in acht neemt die daarin zijn vastgesteld met betrekking tot het recht op leven, het verbod op foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling, het verbod op slavernij en dienstbaarheid, het verbod op strafrecht met terugwerkende kracht, het recht op erkenning als een persoon voor de wet, het verbod om een persoon op te sluiten uitsluitend op grond van het feit dat hij een contractuele verplichting niet kan nakomen en het recht op vrijheid van gedachten, van geweten en van godsdienstbeoefening.
2. Een van de normen die in acht moeten worden genomen om een land aan te merken als veilig derde land houdt in dat het land doeltreffende maatregelen neemt om te garanderen dat vreemdelingen of staatlozen niet worden uitgezet zodat geen inbreuk op artikel 3 van het Europees Verdrag, artikel 7 van het Internationaal Verdrag of artikel 3 van het Verdrag tegen foltering wordt gepleegd.

II. Procedure

Iedere algemene beoordeling van de inachtneming van deze normen om een land te kunnen aanmerken als veilig derde land in het algemeen en ten aanzien van bepaalde vreemdelingen of staatlozen in het bijzonder, moet gebaseerd zijn op een reeks informatiebronnen zoals bijv. verslagen van diplomatieke missies of van internationale en niet-gouvernementele organisaties en persberichten. De lidstaten kunnen met name gebruik maken van de door de UNHCR verstrekte informatie.

Het verslag over de algemene evaluatie zal openbaar worden gemaakt.

BIJLAGE II

BEGINSELEN OP GROND WAARVAN EEN LAND ALS EEN VEILIG LAND VAN HERKOMST WORDT AANGEMERKT

I. Vereisten

Een land wordt beschouwd als een veilig land van herkomst wanneer het over het algemeen de basisnormen in acht neemt die zijn vastgelegd in de internationale wetgeving betreffende de mensenrechten waarvan niet mag worden afgeweken in oorlogstijd of in een andere noodsituatie die een bedreiging vormt voor het voortbestaan van de natie, en wanneer het aan de volgende voorwaarden voldoet:

- A. het heeft democratische instellingen en de volgende rechten worden over het algemeen geëerbiedigd: het recht op vrijheid van gedachten, van geweten en van godsdienstbeoefening, de vrijheid van meningsuiting, het recht tot vreedzaam vergaderen en de vrijheid van vereniging met anderen, met inbegrip van het recht om vakbonden op te richten en daarvan lid te zijn, en het recht om rechtstreeks of door vrij gekozen vertegenwoordigers aan het bestuur van het land deel te nemen;
- B. het laat toe dat internationale organisaties en NGO's toezicht houden op de naleving van de mensenrechten;
- C. het is een rechtsstaat waar de volgende rechten over het algemeen worden geëerbiedigd: het recht op vrijheid en veiligheid, het recht op erkenning als persoon voor de wet alsmede van de gelijkheid voor de wet;
- D. het neemt over het algemeen doeltreffende maatregelen tegen de schending van de burgerrechten en de politieke rechten en zonodig ook uitzonderlijke maatregelen;
- E. het is een stabiel land.

II. Procedure

Iedere algemene beoordeling van de inachtneming van deze normen om een land aan te merken als veilig land van herkomst moet gebaseerd zijn op een reeks informatiebronnen zoals bijv. verslagen van diplomatieke missies of van internationale en niet-gouvernementele organisaties en persberichten. De lidstaten kunnen met name gebruik maken van de door de UNHCR verstrekte informatie.

Het verslag over de algemene evaluatie zal openbaar worden gemaakt.
